

Споредъ Лондонския договоръ отъ 1913 година на България се даваше цѣла Тракия до линията Мидия-Еносъ. Подиръ разгрома на България сжщата година тя изгуби не само цѣла Източна Тракия, но и отстъпи на Турция голѣмъ дѣлъ отъ Западна Тракия между Мустафа-Паша и Акче-Хисаръ-Сую, лѣвъ притокъ на Марица. Тепърва въ 1915 година (6 септ.) споредъ конвенцията по ратификацията на българо-турската граница България разшири наново своята властъ върху цѣла Западна Тракия и върху долна Марица съ нейнитѣ лѣви брѣгове.

Споредъ договора за миръ въ Нйойи се отнѣма на България първо оная частъ отъ Западна Тракия край Марица между Мустафа-Паша и с. Мандра, която тя получи отъ турцитѣ въ 1915 година. Малка поправка въ полза на България се прави край Марица до с. Кадж-Кйой и край Тунджа. Отъ рѣка Акче-Хисаръ-Сую (Джума), която служеше по-рано за южна граница на Димотишката турска областъ, границата отива споредъ договора съ западна посока по вододѣла на Арда и рѣкитѣ, които се изтичатъ направо въ Бѣло море. Въ западната частъ се прави поправка на старата граница въ полза на Гърция, като се слѣди вододѣла на Места.

Чрѣзъ това разграничаване се отнематъ отъ България 8,622·6 кв. км. съ крѣгло 225,000 жители.

* * *

Сега, като се прѣпираме съ гърцитѣ за Тракия изобщо и специално за Западна Тракия, дохождаме до тѣжни разсждения и дори недоумения.